

מסכת נדה

פרק ז

א. דם הנדה ובשר המת, מטמאין לחין ומטמאין יבשין. אבל הזוב והניע והרק והשרץ והנבלה והשכבת זרע, מטמאין לחין ואין מטמאין יבשין. ואם יכולין להשרות ולחזור לכמות שהן, מטמאין לחין ומטמאין יבשין. וכמה היא שריטתן. בפושטין, מעת לעת. רבי יוסי אומר, בשר המת יבש ואינו יכול להשרות ולחזור לכמות שהיה, טהור:

ב. השרץ שנמצא במבוי, מטמא למפרע, עד שיאמר בדקתי את המבוי הזה ולא היה בו שרץ, או עד שעת כבוד. וכן כותם שנמצא בקלוק, מטמא למפרע, עד שיאמר בדקתי את הקלוק הזה ולא היה בו כותם, או עד שעת הכבוס. ומטמא בין לח בין יבש. רבי שמעון אומר, היבש מטמא למפרע, והלח אינו מטמא אלא עד שעה שהוא יכול לחזור ולהיות לח:

ג. כָּל הַכֹּתָמִין הַבָּאִים מֵרָקָם, טְהוּרִין. רַבִּי יְהוּדָה מְטַמֵּא, מִפְּנֵי
שֶׁהֵם גֵּרִים וְטוֹעִין. הַבָּאִין מִבֵּין הַגּוֹזִים, טְהוּרִין. מִבֵּין יִשְׂרָאֵל וּמִבֵּין
הַכּוֹתָמִים, רַבִּי מֵאִיר מְטַמֵּא. וְחֻכָּמִים מְטַהְרִין, מִפְּנֵי שֶׁלֹּא נִחְשְׁדוּ עַל
כֹּתְמִיָּהוּ:

ד. כָּל הַכֹּתָמִים הַנִּמְצָאִים בְּכָל מָקוֹם, טְהוּרִין, חוּץ מִן הַנִּמְצָאִים
בְּחֻדְרִים וּבְסִבִּיבוֹת בֵּית הַטְּמְאוֹת. בֵּית הַטְּמְאוֹת שֶׁל כּוֹתָמִים מְטַמְּאִין
בָּאֵהֶל, מִפְּנֵי שֶׁהֵם קוֹבְרִין שָׁם אֶת הַנִּפְלִים. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, לֹא
הָיוּ קוֹבְרִין אֶלָּא מִשְׁלִיכִין, וְחִזָּה גּוֹרְרָתָן:

ה. נֶאֱמָנִים לוֹמְרֵי, קְבָרָנוּ שָׁם אֶת הַנִּפְלִים, אוֹ, לֹא קְבָרָנוּ. נֶאֱמָנִים
לוֹמְרֵי עַל הַבְּהֵמָה אִם בִּכְרָה, אִם לֹא בִכְרָה. נֶאֱמָנִים עַל צִיּוֹן
קְבָרוֹת, וְאִין נֶאֱמָנִין לֹא עַל הַסִּכָּכוֹת וְלֹא עַל הַפְּרָעוֹת וְלֹא עַל בֵּית
הַפָּרֶס. זֶה הַכֵּל, דָּבָר שֶׁחֲשׂוּדִים בּוֹ, אֵין נֶאֱמָנִים עָלָיו: